

A Magyar Kormány szerint a Szlovák Köztársaság részéről fennáll a jogsértés megismétlődésének veszélye, minthogy továbbra is fenntartotta azon álláspontját, hogy Sólyom László köztársasági elnök belépésének megtiltására jogszerűen került sor.

A Magyar Kormány álláspontja szerint a Szlovák Köztársaság hatóságainak jogalkalmazása nem csak önmagában a 2004/38 irányelv megsértését jelentette, de egyúttal az irányelvre történő hivatkozás maga visszaélésszerű volt, amennyiben a Szlovák Köztársaság hatóságait nem az irányelvben foglalt indokok vezérelték, hanem kifejezetten politikai célkitűzéseket kívántak az irányelvre történő hivatkozás útján érvényesíteni. A Szlovák Kormány nyilatkozatai alapján megállapítható, hogy Sólyom László köztársasági elnök belépésének megtiltását a Szlovák Kormány részéről nem az uniós jogban, így a 2004/38 irányelvben megfelelő hivatkozási alapként elismert közbiztonsági vagy közrendi okok, hanem lényegében politikai, elsősorban belpolitikai indokok motiválták.

A Magyar Kormány álláspontja szerint téves az eljárás során az Európai Bizottság által megfogalmazott azon álláspont, mely szerint a tagállamok államfőinek hivatalos látogatásaira nem az uniós jog, hanem a nemzetközi jog szabályai alkalmazandók. A Magyar Kormány álláspontja az, hogy a 2004/38 irányelv feltétlen alkalmazást kíván minden személyi kör és minden típusú látogatás során, így mind hivatalos, mind magánlátogatás tekintetében. A 2004/38 irányelv kögens jelleggel, minden uniós polgárra kiterjedően erősíti meg, hogy az uniós polgár elsődleges jogból eredő közvetlen és egyéni alapjogosultsága a bármely állam területére történő belépés. Ugyancsak kögens jelleggel és taxatív módon sorolja fel a 2004/38 irányelv azokat az eseteket, amelyekben az uniós polgár mozgásszabadságát korlátozni lehet. Az irányelv a főszabály alól sem az államfők, sem a tagállamok állampolgárainak más köre tekintetében nem tartalmaz olyan kivételt, amely az irányelv rendelkezéseinek hatályát lerontaná. Amennyiben a 2004/38 irányelvet megalkotó Tanács és Európai Parlament függővé kívánta volna tenni a mozgásszabadság gyakorlását a nemzetközi jogi normáktól — ideértve a nemzetközi szokásjogot is — úgy ezt az irányelv elfogadásakor minden bizonnyal megtette volna.

A Magyar Kormány álláspontja szerint sem az írott nemzetközi jogban, sem a nemzetközi szokásjogban nem lelhető fel olyan hatályos nemzetközi jogi norma, amely a jelen ügyben alkalmazható volna. Még ha ilyen nemzetközi jogi norma létezne is, a tagállamok az Unióhoz való csatlakozásuk révén hatáskört ruháztak az Unióra a személyek szabad mozgására vonatkozó szabályok megalkotására vonatkozóan és kötelezettséget vállaltak arra, hogy az Unió jogi aktusait, az uniós jogot tiszteletben tartva gyakorolják e téren fennmaradó hatásköreiket. Amennyiben egy tagállam állampolgárának másik tagállamba történő átlépése tekintetében a nemzetközi jog bármely rendelkezése mégis korlátozhatja a 2004/38 irányelv személyi hatályát, úgy elengedhetetlen, hogy a Bíróság egyértelműen meghatározza e korlátozás körét és terjedelmét figyelemmel arra is, hogy ilyen kivételt, illetve derogációt a 2004/38 irányelv nem tartalmaz.

2010. július 29-én benyújtott kereset — Európai Bizottság kontra Olasz Köztársaság

(C-379/10. sz. ügy)

(2010/C 301/08)

Az eljárás nyelve: olasz

Felek

Felperes: Európai Bizottság (képviselők: L. Pignataro és M. Nolin meghatalmazottak)

Alperes: Olasz Köztársaság

Kereseti kérelmek

— A Bíróság állapítsa meg, hogy az Olasz Köztársaság — azzal, hogy az 1988. április 13-i 117. sz. olasz törvény 2. cikkének (1) és (2) bekezdése alapján kizárta az olasz állam felelősségét az uniós jognak a végső fokon eljáró nemzeti bíróságnak felróható megsértésével magánszemélynek okozott kárért, amennyiben az uniós jog megsértése az eljáró bíróság által végzett jogszabály-értelmezésből vagy a tényállási elemek és a bizonyítékok általa végzett értékeléséből ered, valamint azzal, hogy az említett felelősséget a szándékos vagy súlyosan kötelességszegő károkozására korlátozza — nem teljesítette az uniós jog végső fokon eljáró nemzeti bíróság általi megsértéséért fennálló állami felelősségnek a Bíróság ítélkezési gyakorlatában kialakított általános elvéből eredő kötelezettségeit.

— az alperest kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A bírósági jogkörben okozott kár megtérítéséről és a bíraki polgári jogi felelősségéről szóló, 1988. április 13-i 117. sz. törvény kizárja az olasz állam felelősségét az uniós jognak a végső fokon eljáró nemzeti bíróságnak felróható megsértésével magánszemélynek okozott kárért, amennyiben az uniós jog megsértése az eljáró bíróság által végzett jogszabály értelmezésből vagy a tényállási elemek és a bizonyítékok általa végzett értékeléséből ered. Ezenfelül az említett felelősséget a szándékos vagy súlyosan kötelességszegő károkozására korlátozza.

A C-173/03. sz. Traghetti-ügyben hozott ítéletében ⁽¹⁾ a Bíróság a következőt állapította meg:

„Ellentétes a közösségi joggal az olyan nemzeti szabályozás, amely általános szabályként kizárja a tagállam felelősségét a közösségi jognak a végső fokon eljáró nemzeti bíróságnak felrható megsértésével magánszemélynek okozott kárért azzal az indokkal, hogy a közösségi jog megsértése az eljáró bíróság által végzett jogszabály-értelmezésből vagy a tényállási elemek és a bizonyítékok általa végzett értékeléséből ered.

Ellentétes a közösségi joggal az olyan nemzeti szabályozás is, amely a tagállam felelősségét a bíró szándékos vagy súlyosan köteleességszegő károkozására korlátozza, amennyiben az ilyen korlátozás az érintett tagállam felelősségének kizárásához vezetne azokban az esetekben, amikor az alkalmazandó jog — a C-224/01. sz. Köbler-ügyben 2003. szeptember 30-án hozott ítélet⁽²⁾ 53–56. pontjában kifejtett — nyilvánvaló megsértésére került sor.”

A Bíróság tehát a saját ítélkezési gyakorlatával összeegyeztethetetlennek tartotta a 117. sz. törvényt. Ez utóbbi azonban még mindig hatályban van, és azt alkalmazzák is. Ennélfogva fennáll az összeegyeztethetlenség a Bíróság ítélkezési gyakorlatával.

⁽¹⁾ EBHT 2006., I-5177. o.

⁽²⁾ EBHT 2003., I-10239. o.

A Törvényszék (ötödik tanács) T-138/09. sz., Félix Muñoz Arraiza kontra OHIM és Consejo Regulador de la Denominación de Origen Calificada Rioja ügyben 2010. június 9-én hozott ítélete ellen a Félix Muñoz Arraiza által 2010. augusztus 2-án benyújtott fellebbezés

(C-388/10. P. sz. ügy)

(2010/C 301/09)

Az eljárás nyelve: spanyol

Felek

Fellebbező: Félix Muñoz Arraiza (képviselők: J. Grimau Muñoz és J. Villamor Muguerra, ügyvédek)

A többi fél az eljárásban: a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) és a Consejo Regulador de la Denominación de Origen Calificada Rioja

A fellebbező kérelmei

— A Bíróság helyezze hatályon kívül a Törvényszék ötödik tanácsának a T-138/09. sz. ügyben 2010. június 9-én hozott ítéletét, mivel az azt állapította meg, hogy az ellentartott védjegyek teljes mértékben összeegyeztethetők a 4 121 621.

sz. „Riojavina” közösségi védjegybejelentéssel.

— A Bíróság rendelkezzen az okozott költségek megtérítéséről.

Jogalapok és fontosabb érvek

A. A hatályon kívül helyezés indokát képező első jogalap a közösségi védjegyről szóló 207/2009 rendelet⁽¹⁾ (a továbbiakban: rendelet) 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértése. Az e cikk megsértésére alapított jogalap két alpontra osztható:

— A tények elferdítése, a védjegybejelentésben ténylegesen megjelölt árujegyzék eltorzítása, és a Bíróság C-39/97. sz. Canon-ügyben 1998. szeptember 29-én hozott ítélete⁽²⁾ [OHIM HL 12/98., 1419. o.] 23. pontjának megsértése, a Bíróság C-193/80. sz. ügyben 1981. december 9-én hozott ítéletével és 281/83. sz. ügyben 1985. október 15-én hozott ítéletével összefüggésben.

Ezen alpont alatt a fellebbező arra hivatkozik, hogy a Törvényszék leszűkítette a közösségi védjegybejelentésben tényleges megjelölt árujegyzéket az „ecetek” általános kategóriájának a „borecetekre” való leszűkítésével, két érvet véve figyelembe *ratio decidendi*-ként: egyrészt a szőlészetről és a borászatról szóló 24/2003. spanyol törvény első kiegészítő rendelkezésében szereplő bor fogalmának közvetett, utalást tartalmazó, normatív nemzeti meghatározását, szemben a közösségi jogon alapuló, a Bíróság C-193/80. sz. ügyben 1981. december 9-én hozott ítéletében és C-281/83. sz. ügyben 1985. október 15-én hozott ítéletében megállapított közvetlen normatív meghatározással. Az említett ítéletekben a Bíróság egyértelműen kimondta, hogy a közösségi jog az ecetet olyan általános fogalomként írja körül, amely teljes mértékben elvonatkoztat borászati eredetétől. A Törvényszék által alkalmazott második érv az ecet és a borecet összevetésénél annak megerősítésén alapult, hogy a bortermelő cégek általában borecetet is gyártanak, és ebből ered az a feltételezés is, hogy az ecet hasonlóan tekinthető a borecethez. Egyébként, a C-193/80. sz. és a C-281/83. sz. ügyben hozott ítéletek összefüggésbe hozzák egymással az ecet általános jellegét a vonatkozó területtel, annak érdekében, hogy az összetéveszthetőség értékelésének keretében elvégezzék az összehasonlítást. A Törvényszék viszont eltorzítja a vonatkozó területet, amikor azt állítja, hogy „a világon” a legnagyobb mennyiségben fogyasztott és előállított ecet a borecet, miközben a figyelembe veendő terület az Európai Unió területe.

— Az értékelésre és a bizonyítási teherre vonatkozó eljárási szabályok figyelmen kívül hagyása, a Bíróság C-375/97. sz. ügyben 1999. szeptember 14-én hozott ítélete⁽³⁾ és a C-108/97. és C-109/97. sz. egyesített ügyekben 1999. május 4-én hozott ítélete⁽⁴⁾ szerint.